

[Kirkeministeren.]

forslaget, at det er en pligtig honnør overfor noget, som forslagsstillerne naturligvis selv og visse kredse finder ønskeligt, men hvis uigennemførlighed man selv er klar over.

Lovforslaget savner den fornødne solide basis, man mærker ikke det pres, der skulle motiverer dets fremsættelse. Hvad er det nu, man tilstræber med det forslag, som er forelagt? Det er ikke nogen åben, men en camoufleret kirkeforfatning, i hvert fald en begyndende kirkeforfatning. Man vil svare herpå, at det kun er meningen, at de pågældende råd, der foreslås indført, skal være rådgivende. Det er rigtigt, men det bliver med temmelig vidtgående beføjelser. Accepterer man disse råd, bliver en meget stærk hensyntagen til dem nødvendig. Så har man i samme øjeblik bindingen, så har man den kirkedag, den kirkeforsamling, som utvivlsomt vil få tendens til at etablere sig som en stat i staten. Ifølge lovforslaget er det således, at kirkerådet skal behandle ikke blot egentlige kirkelige forslag, men også, som det hedder i § 59:

„andre lovforslag, der har særlig betydning for folkekirken, såsom forslag, der berører kirkens forhold til skolen, folkekirkens helligdage og ægteskabsordningen“.

Jeg anmoder om, at man lægger mærke til ordet „såsom“. Jeg tror, der ofte vil komme stor strid om beføjelser og rækkevidde. Jeg er bange for, at der vil blive tale om forspøg på indblanding i mange ting.

Hvorned motiveres nu forslaget? Det motiveres bl. a. med, at lægmandselementet skal mere med, end det har været hidtil. Det motiveres for det andet med, at en bekendelsesløs rigsdag, som det hedder, ikke skal afgøre kirkens problemer, og endelig siger man, at kirken skal have røst og mæle. Lægmandselementet er imidlertid allerede med i arbejdet, det er med, når talen er om menighedsråd, provstiudvalg, bispevalg o. s. v. Den nu foreslåede overbygning ville vel give lægmændene et lille overtal i kirkerådet, men det ligger i sagens natur — således må jeg se på det —, at det navnlig bliver to grupper, som vil få den afgørende indflydelse: gejstligheden og organisationsrepræsentanterne. Der kommer måske nok enkelte lægmænd blandt disse sidste, jeg er dog bange for, at de på afgørende vis vil være spændt inde af hensynet til organisationernes interesser og ikke mindre af de direktiver, som kommer fra organisationerne. Jeg finder ikke nogen overbevisende argumentation for den overbygning, som her foreslås. Det forekommer mig, at når man nu skyder hen-

synet til lægmandselementet så stærkt frem, er det noget konstrueret.

Om rigsdagen og den kirkelige lovgivning sagde den ærede ordfører for forslagsstillerne (Fibiger) i sin forelæggelsestale — jeg beder om tilladelse til et par citater —:

„Vi har en bekendelsesløs rigsdag, og derfor er det i virkeligheden beskæmmende, at rigsdagen optræder som synode og kan bestemme om alle ting, der angår kirkens indre liv og forhold.“

Jeg synes, det er et forkert billede af forholdet, jeg synes, det er en ubillig fremstilling af tingene. Jeg synes i det hele taget, at der fra forslagsstillerens side eller i hvert fald fra de kredses side, som arbejder sammen med dem, fremkommer en noget anstrengt argumentation.

Et medlem af det andet høje ting, forpagter Krarup, har skrevet forskellige artikler om emnet. I en artikel i „Information“ for 2. april i år skriver hr. Krarup bl. a.:

„Kirken, der er en gæst i folkekirken, er et trossamfund og må derfor ledes efter åndelige love og ikke efter fornuftens ælsrøst eller statens magtbrynde.“

Om den konservative dagsorden den 20. maj 1947 om nedsættelse af et udvalg til drøftelse af forholdet mellem stat og kirke skriver hr. Krarup:

„Denne dagsorden blev forkastet med 101 stemmer. Staten står på sit.“

Det er altså stillet op på den måde, som om alle de 101, der stemte mod dette konservative forslag, kun tænkte på staten og brød sig fejl om kirkens interesser. Jeg synes, det er fremstillet på en sådan måde, at man har lov til at bruge udtrykket ubillig om det. Det står også i et mærkeligt forhold til ting, som hr. Krarup senere skrev. I en kronik i „Berlingske Aftenavis“ for den 1. juli i år skrev han bl. a.:

„Erkendes må det, at staten i mange forhold har søgt kirkens gavn gennem de love, der er givet — det manglede også bare, når man betænker den mangfoldige nytte, staten har af kirken med dens indflydelse på hele samfundslivet.“

Jeg synes, den fremstilling, som hr. Krarup har givet i de først citerede artikler, er yderst ensidig, er ganske ubillig og ganske inkonsekvent. Det, der er forholdet, er, at staten, d. v. s. rigsdagen, netop i sin lovgivning og sin administration, som hr. Krarup i den senere artikel selv skrev, „i mange forhold har søgt kirkens gavn“. Det har været sådan, at man lempeligt og hensynsfuldt har ordnet også vanskelige spørgsmål, ja, selv stridsspørgsmål er uden brud trukket i lave.